

Willem G.
van de
Hulst jr.

het geheim

HET GEHEIM

WILLEM. G. VAN DE HULST Jr.

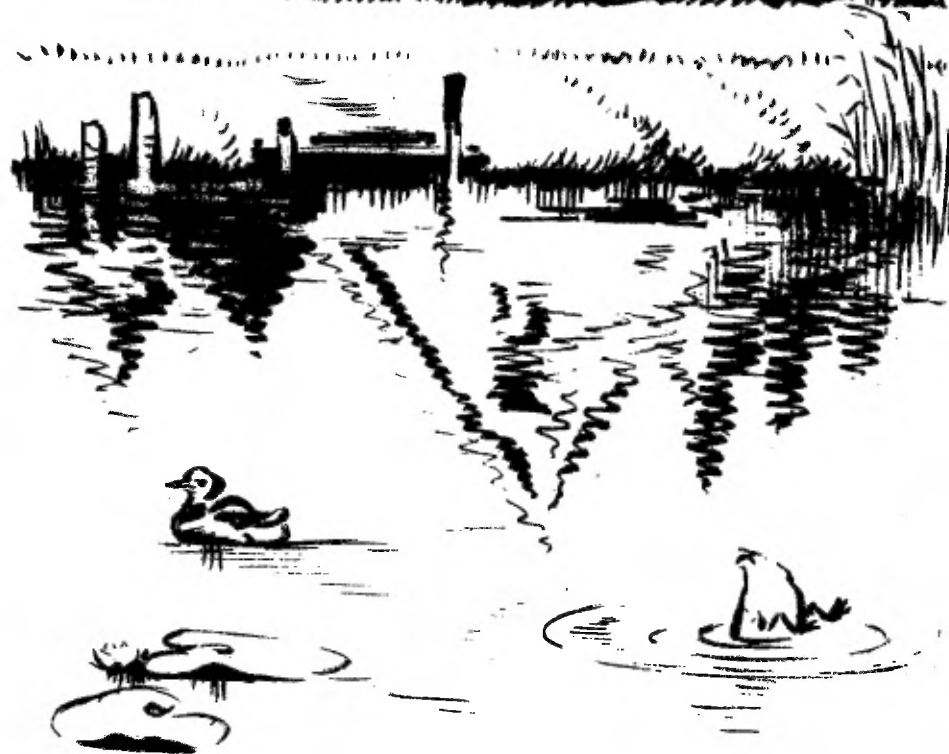
HET GEHEIM

Met tekeningen van de schrijver

ZEVENDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

1. *Krentenbrood*

Aan de weg die langs het water liep, stond een huis. De zon scheen, en toch waren de gordijnen dicht.

In de kamer stond een bed, daar lag de moeder van Gijs en Henk en Rietje. Het was stil in de kamer en donker. Moeder was ziek.

Ze had witte handen en haar gezicht was bleek. Haar ogen waren dicht. Zou ze slapen . . . ?

De dokter kwam iedere dag. Dan voelde hij haar pols en dan keek hij heel ernstig. Als hij weer wegging, bracht vader hem naar de deur. Dan praatte vader zacht met de dokter en hij keek ook ernstig. Vader was heel verdrietig. Gijs en Henk en Rietje ook. Moeder was zo heel erg ziek!

En tante Trui was gekomen, want moeder kon geen eten meer koken. En vader moest naar zijn werk. Nu moest tante Trui voor Gijs en Henk en Rietje zorgen.

Maar eens, op een keer, toen de dokter weer moeders pols had gevoeld, keek hij niet ernstig meer. Hij zei tegen vader, dat moes niet zo heel erg ziek meer was, maar dat ze al een beetje beter worden ging. Hij zei ook dat ze nu iedere dag een klein poosje rechtop in bed mocht zitten, met twee dikke kussens in haar rug.

„Ja zeker, dokter,” zei vader, en hij lachte. Hij was opeens weer blij. En Gijs en Henk en Rietje en tante Trui, ze waren allemaal opeens ook weer blij.

Toen het avond was geworden, gingen Gijs en Henk en Rietje met tante Trui naar boven. 't Was bedtijd. En toen ze uitgekleet waren, alle drie, ging tante Trui op een stoel zitten en de kinderen kwamen bij haar. Ze legden hun handjes gevouwen op haar schort. Ze deden hun ogen dicht en ze zeiden hun gebedje op, een voor een.

Dat deden ze elke avond.

Maar toen ze klaar waren, legde tante Trui haar handen over al die kleine handjes heen. Ze keek heel blij, maar ook heel ernstig. Ze zei: „Nu hebben jullie elke avond aan de Here gevraagd of Hij moes weer beter maken wilde en nu heeft Hij naar jullie geluisterd. Weten jullie wat je nu moet doen? Nu moeten jullie Hem danken voor wat Hij heeft gedaan.”

Ze bogen hun hoofdjes weer. Ze deden hun ogen weer dicht, tante Trui ook.

Het was heel stil op de zolder.

Toen ze in hun bed lagen en tante Trui hen warm had ingestopt, hebben ze samen iets moois bedacht.

Het werd een geheim, een geheim voor moes, omdat ze nu misschien weer gauw helemaal beter worden ging.

Ze zouden samen iets kopen. Iets heel lekkers. Maar wat?

Tante Trui zei toen: „Ik weet iets waar moes veel van houdt, van krentenbrood. Morgen mogen jullie samen bij de bakker een krentenbrood gaan kopen, een heel lekker, met veel krenten en rode vruchtjes erin en poedersuiker er bovenop. Rietje is nog te klein, die kan niet mee. Morgen, als vader thuiskomt, gaan we het krentenbrood

samen naar moes brengen en dan krijgen jullie ook een groot stuk. Dan is het feest. Maar moes mag er niets van weten, hoor! Het is een geheim.”

„Ja!” zei Gijs.

„Ja, ja!” zeiden Henk en Rietje.

Hè, was 't maar vast morgen!

2. *Lekker wippen!*

Gijs en Henk waren naar de bakker geweest.

Gijs droeg het lekkere krentenbrood voor moes onder zijn arm en Henk hield voorzichtig een punt van het witte papier in zijn hand.

„Zou moes het lekker vinden?”

„Nou, vast!” zei Gijs.

Toen zagen ze opeens een roeiboot. Hij lag met een touw om een paaltje aan de kant.

„Wippen, lekker wippen!” zei Gijs; hij trok de punt van het papier uit Henkjes hand en hij stond al vlak bij de boot. Henk schrok. „Dat mag niet, jô!” Hij keek een beetje bang om zich heen, maar hij zag niemand op de weg: Hè ja, hij vond het toch ook leuk. Lekker schommelen, héél even maar.

De ene voet van Gijs stond al op de rand van de roeiboot. Toen klommen de twee jongens er allebei in. Gijs legde het lekkere krentenbrood voorzichtig op de bank en ze gingen wippen. Eerst duwden zij met hun éne been en dan met het andere. De boot schommelde al heen en weer. Hij maakte brede golven in het water. En het ging nog veel mooier en nog veel harder. De golven werden nog breder en de boot ging nog schuiner. Zo fijn! en toen „Kr-kr-krrak.”

„Krak,” zei het touw. Gijs zag het en hij sprong met een bonk, uit de boot weer op de kant.

„Henk, Henk, gauw, jô, spring!”

Henk schrok erg. Waarom stond Gijs nu opeens op de kant en waarom keek hij zo bang? Toen zag Henk het ook, het gebroken touw.

De boot was al een klein eindje van de kant af. Henk nam ook een sprong, een reuzensprong!

„Bonk – plats.”

Hij rolde met zijn buik in het gras, vlak aan het randje van het water. Zijn ene been plonsde erin, maar Gijs trok hem aan zijn trui verder de kant op.

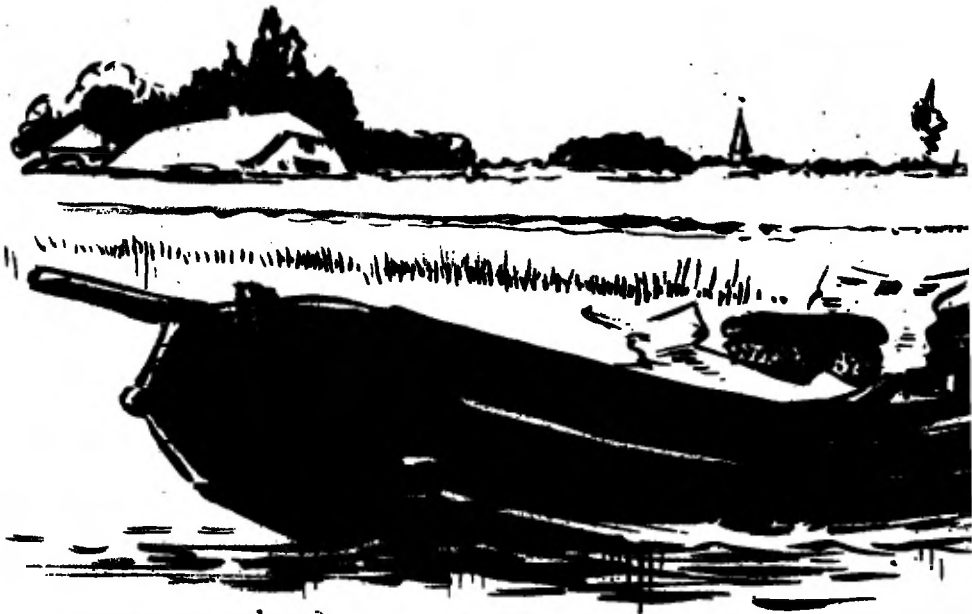
Ze keken weer naar de boot. Het krentenbrood . . . ! Henk dacht helemaal niet meer aan zijn natte been. De roeiboot was door de wilde sprong van Henk nog verder van de kant gedreven.

Gijs ging vlak bij het randje van het water staan, maar hij kon hem niet meer pakken. De wind duwde de roeiboot verder van de kant. Gijs keek om zich heen. In het gras lag een tak. Hij rekte zijn ene arm met de tak heel ver over het water heen en Henk hield hem met allebei zijn handen vast aan zijn andere arm. Ach, alleen het puntje van de tak kwam tegen de boot en dat puntje was zo dun. Het gleed van de rand af en de wind dreef de roeiboot langzaam naar het midden van het water. Heel langzaam naar de overkant.

En het krentenbrood dreef mee.

Het witte papier was opengewaaid door de wind. De zwarte krenten en de rode vruchtjes glommen in de zon.

Gijs gooide de tak in het gras. Hij keek heel bang. Wat

moesten ze doen?

Henk liet de arm van Gijs weer los. Zijn lip begon te trillen en er rolde een dikke traan langs zijn neus. Ja, wat moesten ze doen?

Maar opeens wist Gijs wat.

In de verte, om de bocht van de weg, was een brug. Als ze over die brug liepen, kwamen ze aan de andere kant van het water. Daar was ook een weg en als de roeiboot dan helemaal naar die overkant was gedreven, konden ze daar het krentenbrood weer pakken.

De jongens holden de weg al op. Soms keken ze bang even om. De roeiboot dreef al midden op het water. Zou hij gauw aan de overkant zijn?

Daar was de bocht al en achter die bocht, in de verte, was de brug. Ze liepen zo hard als ze konden. Ach, maar ze werden zo moe en de natte kous van Henk zakte af en die

moest hij telkens weer optrekken. Dan moesten ze even langzaam lopen.

En weer keken ze om, maar ze waren de bocht al voorbij. Nu konden ze de roeiboet niet meer zien.

Ze holden weer door. Gijs voorop en Henk achteraan. Ach, maar die nare kous zakte altijd maar naar beneden en altijd moest Henk er weer aan trekken. Dan hinkte hij op zijn ene been verder om niet achter te blijven.

De brug was zo ver en toen ze eindelijk dicht bij de brug kwamen, liet de brugwachter net de bomen zakken en hij draaide de brug open. Er moest een groot motorschip door varen.

Gijs en Henk moesten wachten tot de brugwachter de brug weer had dichtgedraaid. Het duurde zo lang.

Zou de roeiboet met het krentenbrood nu al bij de overkant zijn?

3. „Kruub! Kruub!”

Hoog in de blauwe lucht vliegen grote witte vogels. Ze slaan hun vleugels op en neer. Ze draaien om elkaar heen en ze roepen tegen elkaar.

„Kruuh – kruuh . . . !”

Die vogels zijn de wilde witte meeuwen.

Onder die meeuwen, heel ver in de diepte, is het wijde land. Met hun kleine zwarte ogen kunnen ze heel goed zien. Ze kijken of ze daar beneden iets lekkers kunnen vinden, iets om te eten, want honger hebben ze altijd.

En dan zien ze iets!

Door het land loopt een breed water. Op dat water drijft een roeiboot. Er zit niemand in en het touw is los. De boot drijft langzaam weg.

„Kruuh – kruuh!” roepen de meeuwen. „Wij zien iets! Kun je dat opeten? Zou dat lekker zijn?”

In de boot, op de plank, ligt iets. Het is een brood, een dik rond krentenbrood met witte poedersuiker.

De boot met het losse touw drijft langzaam verder. Het krentenbrood drijft mee.

De meeuwen houden hun witte vleugels stijf en ze glijden allemaal naar beneden, allemaal naar dat ronde ding met die zwarte en die rode pitjes. Zouden ze het kunnen opeten? Zou dat lekker zijn?

Langs het brede water aan de overkant is ook een weg. Daar loopt een ander jongetje. Hij heet Kees.

Hij draagt een mand voor zijn buik. Hij houdt hem stevig

vast met allebei zijn handen. De mand is zwaar. Er zitten aardappels in.

De moeder van Kees heeft gezegd: „Kees, jij bent een sterke jongen. Jij moet naar de groenteman gaan om aardappels te halen. En gauw terug, hoor!”

Nu loopt Kees op de weg. Maar de mand is zwaar en moes is ver. Hij loopt helemaal schuin en het puntje van zijn tong komt uit zijn mond, zo zwaar is de mand.

En dan, opeens, dan ziet Kees iets.

Op het water drijft een roeiboot. Er zit niemand in en het touw is los. De boot drijft langzaam voort. Wat raar! Want in de boot . . . ! Op een plank ligt een brood. Een dik rond krentenbrood, met rode vruchtjes en witte suiker. Hoe komt die boot daar? Van wie zou dat brood met krenten zijn? Hè, wat lekker!

Oi! Maar er komt een grote witte vogel aanvliegen en nog een en nog een. Wel tien, wel twintig grote wilde witte vogels. Ze fladderen met hun vleugels vlak boven de boot. Vlak boven het lekkere brood.

Ze duwen wild tegen elkaar aan en ze schreeuwen: „Kruuh . . . kruuh!”

Kees schrikt ervan.

Oi! Die heel grote, die heel dikke gaat zo maar op de rand van de boot zitten, vlak bij het lekkere brood. Hij houdt zijn kop een beetje scheef en dan pikt hij met zijn kromme snavel gulzig in het brood . . .

„Pang! Pang!”

„Kruuh – kruuh!” roepen de andere meeuwen. „Wij wil-

len ook pikken. Lekker, lekker!”

Kees krijgt een kleur van schrik. „Ga je weg, lelijkerds! Dat mag niet! Dat brood is niet van jullie!”

Kees zet zijn mand neer en zwaait zijn armen wild door de lucht. „Ksst, ksst, ga je weg!”

Och, de meeuwen zijn helemaal niet bang voor Kees. Hij kan toch niet bij hen komen. Er gaan er nog veel meer op de rand van de boot zitten. Ze willen ook al pikken. Lekker! lekker! „Pang!”

Kees komt vlak bij het water staan.

Had hij maar een stok, een lange dikke. Dan zou hij die lelijkerds wel wegjagen.

Kees kijkt om zich heen. Nee, hij ziet geen stok. Maar hij weet al wat. Hij pakt een grote aardappel uit de mand.

„Weg, lelijkerds, ga je weg! Niet?”

„Bonk!”

Kees smijt de aardappel net in de boot. Mooi! En die aardappel rolt zo maar tussen al die lelijke druktemakers in.

De meeuwen schrikken. Ze fladderen allemaal weer de lucht in. Och, een klein eindje maar.

„Kruuh – kruuh! Wat is dat voor een raar, rond ding? Zo’n bommerding?”

Kees pakt weer een aardappel.

„Weg! Ga je weg!”

„Bonk!”

Kees smijt weer een aardappel en nòg een!

„Plats . . . !”

Die aardappel valt in het water vlak naast de boot.

De meeuwen fladderen maar op en neer. Ze proberen toch in het lekkere krentenbrood te pikken.

Maar Kees pakt nog meer aardappels uit de mand. In iedere hand een.

„Bonk, – bonk, – bonk, – plats, – bonk!”

De aardappels vliegen door de lucht.

De meeuwen worden toch bang voor al die bruine dingen.

„Bonk, – plats, – bonk, – bonk!”

De boot drijft heel langzaam nog dichterbij de kant en de meeuwen durven niet meer op het randje te gaan zitten.

Gelukkig!

4. *De meneer*

„Wat doe jij daar?”

Kees kijkt verschrikt om.

Achter hem staat een meneer op de weg. Hij heeft een dunne gouden bril op. Hij heeft een grijs baardje.

Hij kijkt over de bril heen naar Kees. Hij kijkt streng.

„Wat doe jij daar?”

„Ik . . . ikke,” stottert Kees. „Die lelijke vogels pikken in het krentenbrood.”

De meneer vraagt: „Van wie is dat krentenbrood en hoe komt het touw van die boot los?”

„Ik . . . ik weet het niet,” zegt Kees, en hij vertelt, dat hij de boot zag drijven en dat de meeuwen in het brood pikken gingen en dat hij ze toen heeft weggejaagd.

Dan gaat de meneer vlak aan het randje van het water staan. Hij steekt de kromme knop van zijn wandelstok vooruit en daarmee trekt hij de boot naar zich toe. Met het losse touw dat in het water hangt, bindt hij de boot weer vast aan een paaltje. Nu kan de meneer ook het brood pakken.

Tussen de planken, op de bodem van de boot, liggen allemaal aardappels, maar naar de aardappels kijkt hij niet. Hij doet het witte papier weer netjes om het krentenbrood en hij zegt tegen Kees: „Hoe zou dat brood in de boot zijn gekomen en van wie zou het zijn? Het is niet van jou, hè? En het is ook niet van mij, maar van die witte snoepers is het helemaal niet.”

„Kruuh – kruuh,” roepen de meeuwen. Ze vliegen weer hoog in de lucht en ze kijken met hun kleine zwarte oogjes hongerig naar beneden. Ze zijn boos.

„Wij weten wel van wie dat lekkere bruine ding is. We weten het wel, maar we zeggen het niet! Waarom pakken jullie het nu weg? We willen nog meer pikken gaan, lekker!”

De meneer kijkt niet naar die witte druktemakers boven zijn hoofd. Hij kijkt naar Kees en zijn ogen zijn niet streng meer. Hij vraagt: „Hoe heet je en waar woon je?”

Kees wijst langs het water. In de verte ligt een schip aan de kant. Hij zegt: „Ik heet Kees, meneer. Ik woon daar, op dat schip.”

De meneer knikt. Als hij praat, wipt zijn grijze baardje op en neer.

„Zo, zo,” zegt hij, „woon jij niet in een huis? Woon jij op een schip? Ben jij dan een schippersjongetje?”

„Ja, meneer,” zegt Kees.

Dan legt de meneer het krentenbrood zo maar in de mand van Kees. Kees schrikt. Hij krijgt een kleur.

Wat moet hij nu met dat krentenbrood doen?

Maar de meneer zegt: „Neem jij het brood maar mee naar het schip en dan moet je straks goed opletten of je misschien iemand ziet die naar het brood loopt te zoeken. Dan kun je het teruggeven. Ik kan het niet meenemen en als we het hier laten liggen, eten de meeuwen het op. Dat mag niet.”

„Nee, meneer,” zegt Kees.

Dan holt hij weg, naar het schip, naar zijn moeder. Hij

houdt de mand vóór zijn buik. De mand is niet zwaar meer. De meneer wandelt ook verder. Hij gaat de andere kant op. Zijn wandelstok tikt in het grind en zijn baardje wipt. Hij schudt zijn hoofd. Hij begrijpt er niets van. „Een krentenbrood in een roeiboet? Wat vreemd!”

5. „Apen zijn jullie!”

Gijs en Henk stonden te wachten voor de brug. En het duurde zo lang. En wat er gebeurd was met het krentenbrood, wisten ze niet.

Maar toen de brugwachter de bomen weer had opgehaald, holden ze over de brug naar de overkant. Daar, langs de andere kant van het water, was ook een weg. Dáár zou de boot zijn.

Toen ze weer bij de bocht kwamen, zagen ze de roeiboot weer. Hij lag aan de kant.

Gelukkig!

Maar ze schrokken toch. Er stond een man bij de roeiboot. Hij had klompen aan en een pet op. Hij had een fiets in zijn hand. Waarom stond die man daar en waarom keek hij naar de roeiboot? Zou hij naar het krentenbrood kijken? De jongens kwamen al heel dichtbij. Toen pakte de man zijn fiets en die legde hij zo maar in de roeiboot. Hij wilde er zelf ook al instappen.

Gijs en Henk keken in de boot. Hun ogen zochten het krentenbrood. Ze zagen het niet meer. En ze schrokken zo. Hoe kon dat?

Waar was het?

Gijs liep naar de waterkant. Misschien was die man wel de baas van de roeiboot. Hij was vast erg boos, omdat de boot was weggedreven. Maar het moest, 't móest toch.

„Baas, het brood . . . , heeft u het krentenbrood gezien?”

„Brood . . . ? Wat brood?”

De man keek boos. „Ik weet van geen brood.”

Toen moest Gijs alles vertellen.

„Apen zijn jullie, kwaje apen. Ik ben de baas van de roei-
boot. Het is maar goed, dat ik juist voorbij kwam fietsen.

Nu kan ik de boot naar de overkant terugroeien en hem op
zijn oude plekje leggen. En kijk nou eens, er liggen alle-

maal aardappels in. Hoe komt dat nou?"

Gijs en Henk keken ook in de boot. Ja, wat raar, er lagen een heleboel aardappels op de bodem. Hoe zouden die daar zijn gekomen?

„Vooruit, haal ze eruit! Ik wil geen aardappels in mijn boot en ook geen krentenbrood. Vooruit, vlug wat!"

Ja, 't moest! De jongens keken zo raar, zo bang. Maar het moest toch.

Ze klommen in de boot. Ze raapten de aardappels bij elkaar. Gijs stopte ze onder zijn blouse. Henk duwde ze onder zijn trui.

Henk keek nog even naar de bank, waar het lekkere krentenbrood had gelegen. Nu lag er alleen nog maar één zwarte krent. Er kwamen tranen in zijn ogen.

„Naar huis, vort!" zei de man. „En als je weer aan m'n roeiboet komt . . . ! Pas op, hoor!"

Daar gingen ze. Ze liepen weer naar de brug. Ze hadden alle twee een dikke buik. Een aardappelbuik. Hun handen hielden ze er stijf omheen.

Och, maar ze durfden bijna niet naar huis. Dat heel lekkere, dat heel mooie geheim voor moes was weg. Zo maar helemaal weg!

Waar zou het krentenbrood gebleven zijn?

„Kruuh – kruuh . . . !"

Hoog in de lucht vliegen de meeuwen.

„Kruuh . . . ! Wij weten het wel, maar we zeggen het niet."

„Kruuh . . . !"

6. *Thuis*

Tante Trui roerde met een lepel in een grote pan. Ze moest eten koken.

Rietje zat op haar knietjes bij de tafel.

Voor haar stonden twee kommetjes. In het ene kommetje waren witte bonen. Rietje pakte de bonen eruit. Een voor een. Een bruine en een witte. Ze maakte figuren op de tafel. Sterren en kromme slangen.

Bruin, wit! Bruin, wit!

De tafel stond tegen het raam en het raam was open. Soms hield tante Trui even de lepel stil en dan keek ze naar buiten naar de weg. Ze keek of de jongens er al aan kwamen met hun mooie geheim. Maar tante Trui zag hen nog niet. Toen ging ze weer in de pan roeren.

Rietje gluurde ook om een hoekje van het raam. Ze zag haar broertjes ook niet.

Jammer! Waar zouden ze toch blijven?

Maar straks, als ze thuiskwamen, dan . . . !

„Zou moes het lekker vinden, het geheim?” vroeg Rietje.

„Nou, vast,” zei tante Trui.

„Moes mag er nog niks van weten, van het geheim, hè tante?”

„Nee, hoor.”

Rietje ging weer sterren maken. Bruin, wit! Bruin, wit! Maar ze keek toch telkens even naar buiten, naar de weg. Hè, kwamen Gijs en Henk nu maar gauw terug.

„Oh, tante, tante, dáár, daar komen ze!”

Tante Trui keek. Ja, daar kwamen de wegblijvers aan. Ze duwden het hek van het tuintje al open.

Maar waarom liepen ze zo langzaam en waarom keken ze zo raar?

Rietje klom boven op haar stoel en ze zette haar handjes op de tafel, boven op de mooie sterren en de kromme slangen.

Ze keek of ze ook een groot wit papier zag, waarin het lekkere krentenbrood zitten moest. Maar ze zag het niet. Gijs droeg het niet. Henk droeg het ook niet. Maar waar

was het dan?

De keukendeur ging open. Gijs en Henk kwamen binnen. En toen zag tante Trui opeens, dat Henk huilde. Dikke tranen rolden over zijn wangen.

Wat was er toch?

Was er iets ergs gebeurd?

Henk vloog opeens naar haar toe. Hij duwde zijn hoofd diep weg in haar schort. Hij sloeg zijn armen om haar heen. Toen . . . !

„Rom-bom-bom, – bom, – bom!”

Rietje schrok. Aardappels, allemaal aardappels. Ze rolden uit Henkjes trui.

Hoe kon dat?

Gijs stond nog bij de deur. Hij hield zijn handen stijf tegen zijn buik. Maar zijn lip begon zo raar te trillen en er gleden opeens twee grote tranen langs zijn neus. Hij wilde ze vlug wegvegen.

„Bom-re-bom, bom, – bom, – bom!”

Opeens rolden er wéér aardappels op de grond. Ze kwamen uit de blouse van Gijs.

En toen snikte Henk: „Het . . . het . . . kr . . . krentenbrood is weg!”

Tante Trui schrok. Rietje ook. Ze stond nog altijd boven op de stoel. Haar lip begon ook een klein beetje te trillen. Het krentenbrood weg?

Het mooie geheim voor moes zo maar helemaal weg?

Dat kon toch niet!

Waar was het dan?

7. *Van wie zou het zijn?*

Kees, de kleine schipper, holde de loopplank op naar het schip. Hij hield de mand met het krentenbrood voor zijn buik.

Achter op het schip was een klein huisje. Daar woonden de vader en de moeder van Kees.

„Moes, o moeder, kijk eens wat ik heb!”

Kees duwde het deurtje al open. Opeens dacht hij aan zijn aardappels. Hij schrok.

„Oi, de aardappels!” Hij had geen aardappels meer.

Moeder keek in de mand. Wat raar, er waren geen aardappels in, maar ze zag een wit papier.

Ze haalde het eruit. Ze kneep. Wat zou erin zitten? Het papier ging open.

„Een krentenbrood?”

Hoe kon dat? Kees was toch naar de groenteman gegaan om aardappels te halen en nu bracht hij een krentenbrood mee. Hoe kon dat?

Moes keek nog eens in de mand. Drie aardappeltjes lagen er nog in.

Kees vertelde.

„Nu hebben we maar drie aardappels,” zei moeder. „Voor vader één, voor mij één en voor jou één. Dat is veel te weinig. Een knappe jongen ben jij, nou! En dit krentenbrood is niet van ons. Dat mogen we niet opeten.”

Kees knikte. Ja, de aardappels waren weg. Dat was erg.

Maar moeder zei: „Ik weet wat. Nu gaan we eerst boter-

hammen eten, van ons eigen brood en dan gaan we straks samen naar de roeiboot toe en dan halen we de aardappels er weer uit. Misschien zien we dan ook wel de baas van het krentenbrood."

Moeder pakte het krentenbrood weer netjes in het witte papier. Ze legde het op de kast in het kleine kamertje.

Kees moest er telkens naar kijken. Hè, was dat krentenbrood maar van zijn moeder!

Zou het lekker smaken?

Van wie zou het zijn? Hè, hij wilde zo graag een stukje.

8. *Verdriet in de keuken*

Gijs en Henk hebben alles aan tante Trui verteld. De aard-appels hebben ze opgeraapt en in een emmer gedaan.

Nu zitten ze stil bij de tafel.

Tante Trui heeft gebromd en toen vader thuiskwam en hoorde wat er was gebeurd, heeft hij niets gezegd. Hij is stil in de tuin gaan werken, maar hij had wel heel boos ge-keken en ook verdrietig.

Rietje gaat weer sterren maken. Ze worden helemaal niet mooi. Dan doet ze de bonen maar weer in de kommetjes. De bruine in het ene, de witte in het andere kommetje. En ze kijkt stil uit het raam.

Gijs en Henk houden hun hoofd gebogen. Nu is er geen feest meer. Nu is alles verdrietig geworden en het is hun schuld.

„Ringgg!”

Er werd gebeld.

Tante Trui deed open. Gijs en Henk en Rietje luisterden. Het was dominee. Hij kwam naar moes kijken. Dat deed hij heel vaak. Dan praatte hij met haar. Ja, zij wisten het wel.

Toen moes zo héél erg ziek was en zo'n pijn had, heeft de dominee aan moes verteld uit de bijbel, van de Here Jezus. Moes wilde het zo graag altijd weer horen. Dan gingen ze samen bidden. Vader ook. Dan was het net of de pijn minder werd.

Toen de dominee weer wegging, keek hij nog even om het hoekje van de keukendeur. Hij zag Gijs en Henk en Rietje bij de tafel zitten, maar hij zag ook, dat ze helemaal niet vrolijk keken.

Waren die kinderen niet blij, dat hun moeder weer beter worden ging?

Wat vreemd! Waarom keken ze zo verdrietig?

De dominee deed de keukendeur nog verder open. Hij had een dunne gouden bril op en hij had een grijs baardje en over zijn arm hing een wandelstok met een kromme knop. Hij vroeg: „Waarom kijken jullie zo verdrietig? Zijn jullie niet blij, dat moes weer beter wordt?”

„Ja, dominee,” zei Gijs zacht, en hij kreeg een rode kleur. „Ja,” knikten Henk en Rietje, maar Henk durfde niet naar de dominee kijken.

Vader kwam ook in de keuken. Hij zei niets tegen de kinderen, hij keek boos. Tante Trui waste de borden schoon. Zij zei ook niets. De dominee begreep er niets van.

„Wat is er gebeurd?”

Ja, toen moest Gijs wel alles vertellen.

De dominee keek streng, maar in zijn ogen, achter de dunne bril, kwam toch opeens een klein vrolijk lichtje en zijn baardje wipte een beetje op en neer.

„Zo, zo,” zei hij. „Zo, zo. Gingen jullie schommelen in een roeiboot? Dat is gevaarlijk, dat is heel ondeugend. En toen jullie over de brug zijn gelopen en aan de andere kant van het water weer bij de roeiboot kwamen, was het lekkere krentenbrood weg.”

„Ja, dominee,” zei Gijs.

„Ja, dominee,” zei Henk, en zijn lip trilde.

„Zo, zo, en weten jullie nu niet waar het krentenbrood is? En krijgt je arme moes nu niets? Dat is erg, heel erg.”

Maar de dominee keek niet verdrietig. 't Was net of hij een beetje lachte. Zo vreemd.

Toen ging hij weg. Zijn wandelstok tikte deftig in het grind van de tuin. Zijn baardje wipte een beetje op en neer en zijn ogen keken vrolijk over het randje van zijn dunne bril.

9. „Kom maar mee, Kees!”

Aan de kant van het water lag een schip. Het was het schip van Kees.

Kees was met zijn moeder naar de roeiboot gegaan om de aardappels te zoeken.

Maar de roeiboot was er niet meer!

Hij lag aan de overkant van het water met het touw aan een paaltje. Wie zou de roeiboot naar de overkant hebben gevaren? Zouden de aardappels er nog in liggen?

Jammer!

Ja, en toen waren moeder en Kees maar weer met de lege mand naar het schip teruggegaan.

De vader van Kees zei: „Morgen moet je maar nieuwe aardappels voor moeder gaan halen, maar wat moeten we nu met dat lekkere krentenbrood doen? Wisten we maar van wie het was.”

Kees keek naar het krentenbrood op de kast... Hè, zo lekker! Maar het witte papier zat er nog omheen.

Buiten, op de loopplank, klinken voetstappen. Er komt iemand op het schip.

Wie zal daar nou zijn?

Vader kijkt door de deurtjes naar buiten en Kees gluurde langs hem heen om ook te zien. Op het schip staat een meneer, een heel nette meneer. Hij heeft een dunne bril op. Hij heeft een grijs baardje en over zijn arm hangt een wandelstok met een kromme knop.

Vader gaat een beetje op zij, dan kan de meneer in het kamertje komen.

Kees krijgt een kleur. Hij ziet wel, wie die meneer is. Het is de meneer van de roeiboot en van het krentenbrood.

De meneer zegt: „Ik ben de dominee en ik weet van wie het krentenbrood is. Nu moet Kees met me mee, en het krentenbrood ook.”

En dan vertelt de dominee van Gijs en Henk en Rietje en van hun moeder en van het geheim en hij zegt: „Nu heeft Kees het lekkere krentenbrood gevonden, nu moet Kees het ook terugbrengen. Ik zal hem de weg wijzen.”

„Ja, dominee, dat moet,” zegt vader.

De moeder van Kees neemt het krentenbrood van de kast en doet een schone handdoek met blauwe ruiten om het witte papier. Kees stommelt in zijn klompen. Hij vindt het toch wel een beetje raar om zo maar met die vreemde dominee mee te gaan. En een beetje jammer ook. Nu gaat het krentenbrood weg en 't is zo lekker!

De dominee ging de loopplank weer af en Kees liep naast hem op de weg. Hij droeg het krentenbrood in de schone handdoek voor zijn buik.

Ze liepen een heel eind. De brug over, het water langs. Toen kwamen ze bij een huis. De dominee wees ernaar met zijn wandelstok.

„Dat is het huis van Gijs en Henk en Rietje. Daar moet je het krentenbrood brengen. Ik ga niet met je mee. Ik moet naar mijn eigen huis. Dag, Kees.”

Kees schrok. Hij stond stil. Moest hij nu zo maar alleen

aan de deur van het huisje bellen? Hij vond het zo raar. Ja, maar het moest. Het moest toch!
Hij duwde het hekje al open.

De dominee liep door. Nog even keek hij om naar Kees. Zijn wandelstok tikte in het grind. Zijn grijze baardje wipte en zijn vriendelijke ogen keken vrolijk over het randje van zijn dunne bril.

10. *Wat is dat voor een jongetje?*

Gijs en Henk en Rietje zitten in de keuken.

Tante Trui stopt een gat in een kous.

Het is stil in huis. Moeder slaapt, maar straks, als ze wakker wordt, mag ze een poosje rechtop zitten in bed. Met twee dikke kussens in haar rug.

„Rrring . . . !”

Er drukt iemand op de bel. Zou de dominee dat weer zijn, of de dokter? Vader gaat opendoen. De kinderen luisteren en tante Trui kijkt op van haar kous.

De keukendeur gaat open. Nee, het is de dominee niet en ook de dokter niet. Het is een jongetje. Hij draagt een pak voor zijn buik. Er zit een schone handdoek omheen. Het jongetje kijkt verlegen. Hij legt het dikke pak zo maar op tafel. Waarom?

Wat is dat voor een jongetje? En wat is dat voor een pak? Dan doet het jongetje de handdoek los. Gijs en Henk zien iets wits . . . een wit papier!

„Is dat . . . ?”

„Is dat . . . ?”

Dan trekt het jongetje het witte papier weg en dan . . . ?

„Het krentenbrood! O, het krentenbrood!”

„O, vader, tante Trui, het krentenbrood!” roepen ze allemaal tegelijk.

Gijs klimt boven op zijn stoel. Hij pakt het brood en hij zwaait het door de lucht.

Maar . . . ? Hoe kan dat nu?

Hoe komt dat jongetje aan het krentenbrood?

Toen moest Kees alles vertellen. Van de meeuwen en van de aardappels en van de deftige dominee.

Tante Trui zei: „Je bent een flinke jongen, hoor. Jij hebt beter op het krentenbrood gepast dan Gijs en Henk.” Toen wees ze naar een hoek van de keuken. In die hoek stond een emmer; vol met aardappels.

Kees kleurde. „Zijn dat . . . ? Zijn dat onze aardappels?”

„Ja, hoor,” zei tante Trui. „Jij hebt ons lekkere krentenbrood gevonden. Gijs en Henk hebben jouw aardappels gered.”

11. „Ja, dat is eerlijk!”

Het was heel stil in de kamer. Moes sliep. Haar witte handen lagen op de deken. Maar toen gingen langzaam haar ogen open.

Ze werd wakker en ze luisterde.

Wat hoorde ze toch? Lachen en praten.

Het kwam uit de keuken. Waarom zou dat zijn?

Toen piepte de deur en Henk keek om een hoekje naar

binnen.

Opeens duwde hij de deur helemaal open en Rietje stapte langs hem heen de kamer in. Ze hield de broodplank voor haar buik en op de broodplank lag . . . een groot dik krentenbrood.

Gijs en Henk kwamen in de kamer. En toen kwam er nog een jongetje binnen, een vreemd jongetje. Moes had hem nog nooit gezien. Waarom kwam hij ook in de kamer?

Tante Trui zette het theeblad op de tafel dicht bij het bed

en Rietje zette de broodplank met het lekkere krentenbrood zo maar op de dekens bij moes en ze zei: „Dat is voor u. Dat is het geheim.”

Moes lachte. „Is dat voor mij, helemaal voor mij? En is dat een geheim?”

„Ja!” riepen ze. „Ja moes, dat is een geheim, omdat u beter wordt.”

Moes nam het krentenbrood in haar handen en ze rook eraan. „Mmm, lekker! Fijn, hoor! Ik houd zoveel van krentenbrood, ik zou er best een stukje van willen proeven. Jullie ook?”

Tante Trui stopte twee dikke kussens achter moes' rug. Toen kon moes beter door de kamer kijken. Ze knikte naar Kees en ze vroeg: „Wie ben jij?”

Kees kreeg een kleur, maar Gijs zei: „Het krentenbrood was weg, maar hij heeft het teruggebracht.” En toen moest Gijs alweer vertellen wat er was gebeurd.

„Och, och.” Moes schudde haar hoofd. „In een roeiboort schommelen, dat is gevaarlijk. Maar ik ben blij, dat het krentenbrood nu toch terug is.”

Tante Trui sneed boterhammen. Dikke krentenboterhammen met dik boter. Dat was voor het feest. Ze kregen er allemaal een. Kees ook.

En moes zei tegen Kees: „Nu moet tante Trui voor jou nog een krentenboterham klaarmaken en voor je moeder en voor je vader ook een. Drie lekkere krentenboterhammen. Dat heb je verdiend. Dat is eerlijk.”

„Ja,” zeiden Gijs en Henk en Rietje tegelijk.

„Ja,” knikte vader. „Ja, dat is eerlijk!”

12 *Eén zwarte krent*

Hoog in de blauwe lucht vliegen grote witte vogels. Ze slaan hun vleugels op en neer, op en neer. Ze draaien om elkaar heen en ze roepen tegen elkaar.

„Kruuh – kruuh . . . !”

Onder de meeuwen, heel ver in de diepte, is het wijde land. Daar spelen drie kinderen in de tuin van een huis. Twee jongens en een meisje.

In het huis moet het nog erg stil zijn. Moeder is niet ziek meer, maar ze moet nog veel rusten en slapen.

Moeder lacht weer. Hè, wat was dat krentenbrood lekker! Maar de meeuwen kijken niet naar het huis met de spelende kinderen. Ze hebben honger. Ze zoeken eten.

Door het land loopt een breed water en naast dat water is een weg en op die weg loopt Kees. Hij draagt een grote emmer. Die emmer is heel zwaar van de aardappels. Kees loopt er een beetje schuin van. Maar er is nog meer in de emmer. In het witte papier zitten drie lekkere krentenboterhammen met dik boter. Voor moeder één, voor vader een en voor Kees een. Ze liggen boven op de aardappels en de schone handdoek ligt er overheen.

Kees schuifelt de loopplank op, naar het schip.

De meeuwen kijken niet naar Kees en ook niet naar de emmer.

Met hun kleine zwarte ogen kunnen ze heel goed zien. Ze kijken of ze ook iets lekkers kunnen vinden, iets om op te eten, want honger hebben ze altijd.

En dan, opeens, dan zien ze wat!

Aan de kant van het water ligt een roeiboot. Hij zit met een touw vast aan een paaltje. En in die roeiboot, op een plank, liggen nog een paar kleine bruine kruimeltjes en één ronde zwarte krent.

De meeuwen houden hun vleugels stijf en dan glijden ze allemaal naar beneden. Zouden ze die kruimeltjes op kunnen eten? Zou het lekker zijn?

Ze gaan op de rand van de boot zitten en ze pikken de kruimeltjes weg en de ronde zwarte krent ook. „Pang!”

„Kruuh – kruuh! Lekker, lekker!”

Maar die paar kleine kruimeltjes is zo weinig voor al die

wilde vogels.

Ze duwen tegen elkaar aan en ze schreeuwen.

„Kruuh – kruuh!”

„Wij willen nog meer pikken, nog veel meer.”

Dan vliegen ze weer hoog door de blauwe lucht over de wijde landen. Met hun kleine zwarte ogen kijken ze naar de wereld of ze ook iets lekkers vinden kunnen; – want honger hebben ze altijd.

„Kruuh – kruuh . . . !”

Van de vier blije kindertjes weten ze niets.

INHOUD

1. Krentenbrood	7
2. Lekker wippen!	10
3. „Kruuh! Kruuh!”	14
4. De meneer	19
5. „Apen zijn jullie!”	22
6. Thuis	25
7. Van wie zou het zijn?	28
8. Verdriet in de keuken	30
9. „Kom maar mee, Kees!”	33
10. Wat is dat voor een jongetje?	36
11. „Ja, dat is eerlijk!”	38
12. Eén zwarte krent	41

Van Willem G. van de Hulst Jr. verschenen bij dezelfde uitgever

In de Cirkel-serie:

1. Tippetje	8e druk .
2. Het geheim	7e "
3. Wilhelmus.	5e "
4. Ko-tje en het kerstfeest.	4e "
5. Ik en Beppie.	4e "
6. Het verdwaalde schaap	3e "
7. Tom.	2e "
8. Kip-Kakel,	2e "
9. Ezeltje	1e "
10. De tovenaar	1e "

Voor jongens en meisjes van 9-10 jaar:

Japie	2e "
Tussen het gele riet	3e "
Kerstfeest voor een gulden.	1e "

